

Beste vrienden,

11 april, afgelopen voorjaar, hebben wij als bestuur en secretariaat van Stichting Oase na 22 jaar afscheid genomen van onze voorzitter Hein Koningen.

Wij hebben Hein allen als een ideale voorzitter ervaren – sociaal bewogen, zeer bevlogen en bekwaam als het om de inhoud gaat, warm en vriendschappelijk in de omgang, primus inter pares als hij gevraagd werd voor bv. representatieve gelegenheden, soms poëtisch als het moment er om vroeg.

Volkomen wars van een innerlijke drang om te moeten aansturen, leiding te geven zonder voldoende resonantie, wars van machogedrag of achterkamertjesneigingen. Rob Leopold had hem als vriend naar voren geschoven toen er dan toch maar vanuit ons vrijgevochten clubje een voorzitter benoemd moest worden. ‘Hein kan dit als enige’, daarvan was Rob overtuigd. En zo was het! Wij leerden samen en in alle vrijheid met elkaar een fijne beweging met heel veel vertakkingen en een heel bijzondere sfeer op te bouwen, te ontwikkelen en te verfijnen. We hadden het intern over een klankschaal, over mycelium... *de vrije stroom kent noch decreet noch bazen*, zoals Rob dat zo fraai verwoordde in Het Kranskarwei.

We zijn je heel erg dankbaar, Hein, voor alles wat wij samen, mede dankzij jou, bereikt hebben en zullen de vele, vele unieke momenten samen nooit vergeten.

Nog altijd- het is intussen al weer meer dan 10 jaar geleden dat Rob zo volkomen onverwachts overleed - missen we de sprankelende geest en de tomeloze energie van Rob. En er zal nooit meer een moment komen dat we Rob kunnen loven en prijzen voor alles wat hij voor ons betekende.

Of toch?!? Hoe kunnen we in vredesnaam de juiste woorden vinden, de juiste vorm voor de juiste waardering? Ere-voorzitter Hein Koningen?!? Ja, OK, daar waren we het bij de eerste bestuursvergadering zonder Hein erbij snel over eens, maar eerlijk gezegd moet er toch iets meer unieks, iets blijvends te verzinnen zijn, iets waar veel meer mensen dan ‘ons clubje’ baat bij hebben.

En toen bedacht ik op een vroege zondagochtend, fris, kijkend naar de Bronzen Spreeuw op onze boekenkast: that’s it, eureka: als Stichting Oase hebben we nu 9 jaar geleden de Heimans & Thijssseprijs ontvangen, waarom zouden we zelf, op onze beurt, niet anderen loven en prijzen met een prijs die benoemd is naar twee mensen die voor de beweging van Stichting Oase, - de Vakgroep Heemtuinbeheer, Wilde Weelde, Springzaad, Elyseum – ook heel veel betekenen of betekend hebben???

De Rob LEOPOLD & Hein KONINGENPRIJS!!!

Mocht dit in goede aarde vallen bij jullie, dan zouden wij, Marianne en ik, heel blij zijn en niets liever willen doen dan, samen met een clubje anderen, werk maken van deze prijs. Ideeën en energie genoeg!